

Republika Hrvatska
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Križevcima
I. Z. Dijankovečkog 14
48260 Križevci

Poslovni broj: P-820/2025-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima po sucu Marijanu Vrbanić, kao sucu pojedincu, rješavajući u parničnom predmetu tužiteljice Milenke Crnčić iz Križevaca, Prigorska ulica 19, OIB: 00648002076, zastupane po punomoćnici Martini Blažinčić Stručić, odvjetnici u Križevcima, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija&Porobija u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, na održanoj glavnoj i javnoj raspravi dana 24. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a objavljenoj dana 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 76/06, kreditne partije 7103201608 za kupnju obiteljske kuće u Prikraju, Prikraj 61, koji ugovor su tužiteljica MILENKA CRNČIĆ rođ. Ivković iz Križevaca, Prigorska ulica 19, OIB:00648002076 i tuženik ZAGREBAČKA BANKA D.D., ZAGREB, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 zaključili dana 21. srpnja 2006. godine, te koji je ovjeren kod javnog bilježnika Nataše Jelić-Veršić iz Križevaca pod brojem OU-311/06. dana 21. srpnja 2006. godine, u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana, precizirana toč. 1. i 2. istog Ugovora, te u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF , precizirano u toč. 7. istog Ugovora.

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA D.D., ZAGREB, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici MILENKI CRNČIĆ rođenoj Ivković iz Križevaca, Prigorska ulica 19, OIB:00648002076, isplati preplaćeni iznos s osnove valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u ukupnom iznosu od 9.928.93 eura zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje

prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022., a od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA D.D., ZAGREB, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da plati tužiteljici MILENKI CRNČIĆ rođenoj Ivković iz Križevaca, Prigorska ulica 19, OIB:00648002076, prouzročeni parnični trošak u iznosu od 3.709,00 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske 15. 10. 2026. presude pa sve do konačne isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu dana 11. 6. 2019. navodeći da je s tuženikom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu 21. srpnja 2006. br. 76/06 a za kupnju obiteljske kuće u Prikraju br. 61. Isti ugovor solemniziran je i ovjeren kod javnog bilježnika Nataše Jelić-Veršić iz Križevaca pod br. OU 311/06 od 21. srpnja 2006. Istim ugovorom ugovoreno je da se tuženik obvezuje tužitelju kao korisniku kredita staviti na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 63.689,51 CHF koji iznos je prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita iznosio 293.798,50 kn uz promjenjivu kamatnu stopu koja se određuje aktom kreditora.

1.2. Tužitelj je prema istom ugovoru obavezan vraćati kredit uz valutnu klauzulu s ugovorenim promjenjivim kamatama koja se određuju aktom kreditora u mjesečnim anuitetima od 319,30 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB važećem za CHF na dan plaćanja, sve s rokom otplate kredita od 30 godina. Ističe da je kamatna stopa na dan sklapanja ugovora prema čl. 2. Ugovora iznosila 4,50% godišnje, koja se tijekom vremena otplate kredita mijenjala sukladno promjenama Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke, a koje promjene su specificirane po tuženiku u pogledu promjene kamatnih stopa od 7. 5. 2019. godine.

1.3. Smatra tužiteljica da ovakvim obračunom kamate platila je mjesečne anuitete znatno više od početne ugovorene rate. Stranke ugovora nisu pregovarale o tome niti su utvrdili parametre i metode izračunavanja.

1.4. Poziva se tužiteljica na presudu Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13-4 od 13. 6. 2014. kojom presudom je u toč. II potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. u dijelu točke I, II, III, IV, V i VII izreke kojim se utvrđuje da je između ostalih 1.tuženik Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koje povrede traju i nadalje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača-korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je

ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva, u skladu s jednostranom odlukom banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH br. Revt-249/14-02 od 9. 4. 2015., a i Vrhovni sud RH je donio dana 20. 3. 2018. svoju odluku br. Rev-2245/17-2 kojom je potvrđena presuda u predmetu u kojem je pojedinačnom tužbom korisnik kredita potraživao preplaćene kamate od kreditora, a temeljem toga je i zauzeo stav o tome kako se zastarni rok od 5 godina, u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovom posebnim parnicama, računa, odnosno teče od dana 14. lipnja 2014. godine, kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe.

1.5. Ugovor o kreditu između tužiteljice i tuženika stranke su Dodatkom ugovora o kreditu koji je zaključen temeljem izmjena Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2015), izmijenjen je konverzijom kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR koji Dodatak ugovora o kreditu je sklopljen u Križevcima 29. prosinca 2015. i ovjeren kod javnog bilježnika. Pojašnjava tužiteljica da u ovom postupku potražuje od tuženika preplaćeni iznos s osnova preplaćenih kamata, kao i s osnova preplaćenih iznosa tečajne razlike do izvršene konverzije temeljem Dodatka ugovora o kreditu od 29. 12. 2015.

1.6. Poziva se na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. kojom je u toč. I potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. godine u dijelu toč. I, II, III IV, V, VI i VIII izreke kojom se utvrđuje da je između ostalih 1. tuženika Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke, a što je sve za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te Zakona o obveznim odnosima.

1.7. Tužiteljica tvrdi da je primila zatraženu financijsko-knjigovodstvenu dokumentaciju od tuženika, a ista čini temelj za postavljanje tužbenog zahtjeva, kako u osnovi, tako i u visini. Nakon što će biti provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje uskladiti će tužbeni zahtjev.

1.8. Sada tužiteljica nakon provedenog dopunskog vještačenja po vještaku Marineli Vuković usklađuje tužbeni zahtjev svojim podneskom od 21. 9. 2026. na način da postavlja prvo postavljenu tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o namjenskom kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužitelj obvezan platiti kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika, te traži isplatu iznosa od 9.928,93 € s osnova preplaćenih iznosa zbog promjenjive kamatne stope i zbog ugovorene valutne klauzule s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. pa do plaćanja te traži naknadu parničnih troškova.

1.9. Nesporno je da je Ugovor između tužiteljice i tuženika sklopljen u razdoblju između 10.9. 2003. i 31. 12. 2008. godine, a što čini ništetne ugovorne odredbe u vezi ugovorene valute uz koju je vezana glavnica CHF za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 1. 4. 2005. do 31. 12. 2008.

Poziva se na odredbe Zakona o obveznim odnosima (ZOO) i to čl. 323., a u vezi čl. 1111., 1115. i 1046. ZOO-a.

1.10. Tužiteljica se nadalje poziva se i na čl. 502c. Zakona o parničnom postupku kojim je propisano da fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete se pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a. st. 1. tog zakona da su u određenim postupcima uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

1.11. Slični navodi su i u čl. 138a. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 77/07, 125/07, 79/09) kojim je propisano "odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika". Napominje se da je ista odredba u istom sadržaju sada navedena u čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/14 i 110/15).

1.12. Tužiteljica se poziva i na čl. 6. st. 3. Zakona o sudovima prema kojoj odredbi je jasno propisano kako je svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava istaknuti tužbeni zahtjev kao neosnovan, kako u pogledu pravne osnove visine, a osporava i tijek zateznih kamata. Protivi se prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja jer se spor vodi u vezi pravnog pitanja. Ističe prigovor zastare za sve iznose dospjele prije 11. lipnja 2014. godine. Posebno se u odgovoru osvrće na činjenicu da je kredit konvertiran, s obzirom da su tužitelj i tuženik 29. prosinca 2015. sklopili Dodatak ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita sa CHF valutnom klauzulom u kredit u EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita. Kako je tužiteljica svojom slobodnom voljom prihvatila konverziju sklapanjem Dodatka aneksa ugovoru o kreditu između tužitelja i tuženika nastao je pravni odnos kojeg je zakonodavac imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije koju mu banka nije mogla uskratiti.

2.1. Tvrdi u odgovoru da sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvata konverzije koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija, jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješile sve svoje pravne odnose prije i poslije konverzije na način propisan zakonom. Banka je pri tome bila dužna i napraviti novi otplatni plan i njime zamijeniti početno utvrđeni otplatni plan te svim izmjenama ugovorenih uvjeta koji uključuju iznose, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta. U potvrdu stajališta tuženika, tuženik se poziva i na shvaćanja Vrhovnog suda RH iz odluke Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. koja eliminira zahtjeve po osnovi razlike kamata ili tečajnih razlika u slučaju konverzije kredita. Smatra tuženik da razlozi koje tužitelj navodi u tužbi su načelno u pravnom smislu pravno nerelevantni, jer je tužitelj prihvatio ponudu na konverziju. U trenutku prihvata konverzije tužitelju su povijesne kamatne stope bile poznate, a nakon tog razdoblja kamate su se u budućem razdoblju ravnale prema ugovorenom parametru i fiksnom dijelu kamatne stope za eur kredite. Na kraju odgovora na tužbu zaključni je prijedlog tuženika da sud nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U tijeku postupka provedeni su dokazi uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu s priložima (list 12-53), dopis Zagrebačke banke tužiteljici od 12. 11. 2015.

(list 54), izračun konverzije (56-64), sažetak izračuna konverzije (66), nalaz i mišljenje vještaka Marinele Vuković s prilogima (list 109-132), dopuna nalaza i mišljenja (325-349).

4. Između parničnih stranaka nije sporno da je tužiteljica s tuženikom sklopila ugovor o kreditu dana 21. 7. 2006. koji je naslovljen kao Ugovor o namjenskom kreditu br. 76/06. Nesporno je da je isti ovjeren kod javnog bilježnika.

5. Sud je radi utvrđivanja visine potraživanja tužitelja po kreditu proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Marineli Vuković. U nalazu i mišljenju sudski vještak knjigovodstveno-financijske struke imao je zadatak utvrditi visinu potraživanja tužitelja prema tuženiku s osnova ugovora o namjenskom kreditu između Zagrebačke banke i tužiteljice polazeći od činjenice više plaćenih redovnih kamata, kao i preplaćenih anuiteta radi valutne klauzule. U nalazu i mišljenju dan je prikaz otplate kredita po mjesečnim ratama, tabelarni prikaz, zatim obračun plaćenih mjesečnih anuiteta radi valutne klauzule. Tako je utvrđeno da je kreditor Zagrebačka banka postepeno povećavala kamatne stope u razdoblju od sklapanja ugovora o kreditu pa do otplate kredita, a koji kredit je sklopljen 21. 7. 2006. godine.

6. U nalazu je dan analitički prikaz uplate tužiteljice po predmetnom kreditu u tabeli br. 1 (list 1113-116), zatim analitički prikaz preplaćene kamate u odnosu na ugovorenu tabela br. 2 (list 116-119) i analitički prikaz preplaćene valute u odnosu na ugovorenu tabela br. 3 (119-121). Na dan isplate kredita srednji tečaj HNB za CHF iznosio je 1 CHF=4,610864 kn i navedeno je uzela u obzir prilikom izrade nalaza i mišljenja. U zaključnom mišljenju se navodi da je vještačenjem utvrđena visina preplaćene kamate i obračunate tečajne razlike po Ugovoru o namjenskom kreditu br. 76/06 između tuženika kreditora Zagrebačke banke i tužiteljice kao korisnika kredita. Tako je utvrđena preplata kamate u iznosu od 25.572,65 kn i preplata anuiteta za tečajnu razliku u iznosu od 32.315,99 kn.

7. Sud je dostavio nalaz i mišljenje parničnim strankama radi očitovanja na isti nalaz, a tužiteljica nije imala primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik imao primjedbe, ali ne na samu nepravilnost izračuna, već su njegovi prigovori pravne naravi, radi čega je sud pozvao vještakinju da se na iste primjedbe očituje. Tako je vještakinja Marinela Vuković na ročištu 18. siječnja 2021. dala očitovanje na primjedbe tuženika navodeći da se radi o pravnim pitanjima, a u pogledu svojeg nalaza i mišljenja u cijelosti je ostala kod istoga. Na upit tuženika da li je nalaz i mišljenje, odnosno izračun uračunata preplata koja je tužitelju priznata prilikom konverzije u iznosu od 6.826,74 kn kako to stoji u izračunu konverzije, izjavila je da je nalaz i mišljenje izradila sukladno nalogu suda, uzimajući u obzir više preplaćeno polazeći od prvo ugovorene kamatne stope, kao i prvotnog tečaja CHF u odnosu na kn te više preplaćeno po tim osnovama polazeći od ništetnosti tih odredbi ugovora sve do dana 30. 9. 2015. Smatra da je i njezin zadatak bio u vještačenju izračunati više preplaćeno upravo do tog dana.

8. Prvenstveno je potrebno u ovom parničnom predmetu raspraviti pitanje da li se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule. U pogledu ovih pitanja vođen je sudski postupak radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji sud je 4. srpnja 2013. donio presudu br. P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita

zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovoru o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to protivno odredbama članaka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9. U pogledu nepoštenih ugovornih odredbi vezano za promjenjivu stopu redovne kamate i valutne klauzule potrebno je istaknuti presudu koju je donio Vrhovni sud RH 9. travnja 2015. godine broj Revt-249/14 kojom je odbijena između ostalog i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, a vezano za povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Nadalje, donesena je presuda na Visokom trgovačkom sudu RH 14. lipnja 2018. br. PŽ-6632/17 kojom je odbijena žalba protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Citiranim odlukama u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a u kojem razdoblju je i sklopljen ugovor koji je predmet ove pravne stvari, a koji je nesporno sklopljen 21. srpnja 2006., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita uključujući i tužitelja sklapajući ugovore o kreditima te koristeći nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača-korisnika kredita. Dakle, sklapajući ugovore o kreditima i koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovaranjem valutne klauzule, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik i korisnici kreditnih usluga-potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metode izračuna, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

11. Pored iznesenih utvrđenja u odlukama Visokog trgovačkog suda RH, Trgovačkog suda u Zagrebu, kao i odluke Vrhovnog suda RH potrebno je naglasiti da je ovakav način ugovaranja u suprotnosti s osnovnim načelima Zakona o obveznim odnosima, a posebno u suprotnosti sa čl. 3. i čl. 4. istog Zakona, odnosno suprotan je načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i načelu savjesnosti i poštenja, a što je imalo za posljedicu utvrđenje ništetnosti u smislu čl. 322. ZOO-a (Narodne novine 35/05). Sukladno tome nastale su i posljedice te ništetnosti koje propisuju čl. 323. i 324. citiranog Zakona.

12. S obzirom na odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 502c. Zakona o parničnom postupku sud je vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, odnosno vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Takovim ugovaranjem korisnici kredita dovedeni su u neravnopravni položaj kao strane koje su pregovarale o sklopljenim ugovorima, a činjenica je da je banka kao davatelj kredita unaprijed pripremila i obrasce ugovora tako da korisnik kredita potrošač nije mogao o istima pregovarati. Jedino o čemu je mogao prigovarati je visina kredita i rok otplate ukoliko je ispunjavao uvjete vezano za jamstva i garancije u pogledu otplate kredita. Prema tome banka kao ugovorna strana višestruko se zaštitila od bilo kakovog rizika, dok je na strani korisnika kredita pored toga što je dao sve garancije za otplatu kredita, prebačen rizik i promjene valute i promjene kamatne stope jer je istu odluku u pogledu promjene kamatne stope mogao davatelj kredita mijenjati samovoljno bez bilo kakovih unaprijed zadanih parametara i pravila i time izložio korisnike kredita velikom riziku. Ocjenjujući sve ove okolnosti sud je utvrdio da je riječ o ništetnim odredbama ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obvezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a iznad ugovorene kamatne stope od 4,50%, kao i da su ništetne odredbe ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula.

13. Člankom 323. Zakona o obveznim odnosima propisane su posljedice ništetnosti. Ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula su odredbe koje su utvrđene kao ništetne i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takovih ništetnih odredbi ugovora. Posljedica je propisana čl. 323. istog Zakona te je tuženik dužan vratiti sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnima. St. 1. tog čl. izričito propisuje da u slušaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj strani sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke ako Zakon što drugo ne određuje. To znači da tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna tuženika prema promjenjivoj kamatnoj stopi i iznosa obračunatog prema početnoj stopi od 4,50% za redovnu kamatu. Istovremeno tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to za razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna promjenjive valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF.

14. Prigovor zastare koji ističe tuženik nije osnovan, s obzirom da je tužba podnesena 11. 6. 2019. godine, a stav je Vrhovnog suda RH zauzet u odluci br. Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Isto stajalište određeno je i precizno izneseno u presudi Vrhovnog suda RH Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. gdje je izričito navedeno da su sudovi u postupku koji je prethodio reviziji pravilno primijenili materijalno pravo zaključujući da u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, te zastara počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

15. Pogrešno je stajalište tuženika kada se poziva na obrazloženje odluke Vrhovnog suda RH br. Gos-1/19, jer odredba čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača određuje da potrošač se ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju Zakona o zaštiti potrošača ili drugih Zakona kojima se štite prava potrošača. Ova odredba bila je na snazi i u vrijeme kada je sklopljen Aneks ugovora, odnosno konverzija te je primjenjiva i na ugovorne odnose koji su proizašli iz nje. Nadalje Direktiva 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima iako nije propis RH ima za cilj usklađenje zakona i drugih propisa država članica Europske unije koji se odnose na nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima pa su i tamo propisane smjernice o zaštiti potrošača i implementirane između ostalog i putem odredbe čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača. To znači da u slučaju konvertiranih kredita potrošač potpisom dodatka, odnosno aneksa ugovora kojima je ista provedena zadržava pravo na punu restituciju koju mu jamče propisi koji mu reguliraju zaštitu potrošača te to pravo ne može biti anulirano nikakvim pristankom potrošača, bilo prividno dobrovoljnim, bilo u okviru zakonskog rješenja. Sam pristanak potrošača na konverziju ne znači niti može značiti ujedno i odricanje od prava na punu restituciju i povrat stečenog bez osnove. Čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača i zabrana odricanja koju isti članak propisuje je prisilni propis RH, a očito je da tužiteljica ni jednom svojom radnjom nije mogla niti se može odreći prava potraživanja povrata iznosa preplaćenih zbog ugovaranja nepoštenih i ništetnih odredaba u ugovoru o kreditu, pa takova radnja ne može biti ni sklapanje konverzije, odnosno aneksa ugovora o kreditu. Tužiteljica stoga ima pravni interes da kondemnatornim zahtjevima potražuje od banke preplaćene iznose, a tu banka, odnosno tuženik nije dokazala da bi potrošači u konverziji u cijelosti bili oštećeni. Stajalište da tužiteljica kao i ostali potrošači u njezinoj situaciji imaju pravo na punu restituciju proizlazi iz stava Vrhovnog suda RH poštujući svoju obvezu da nacionalno pravo tumači u duhu prava i sudske praske suda Europske unije, što je izraženo u presudi br. Rev-2245/17 od 20. 3. 2018. gdje je zauzeto pravno shvaćanje o punoj restituciji potrošača koje sadrži tri temeljna pravila o učincima ništetnosti iz presude Europskog suda u predmetu Francisco Guteirrez Naranjo i Ana Marija Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA u spojenim predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15. Prvo učinak djeluje unatrag od dana sklapanja ugovora, tj. smatra se kao da nepoštena ugovorna odredba nije nikada niti bila ugovorena, a posljedica toga je ponovna uspostava pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da takve odredbe nije bilo, drugo proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom i ništetnom za potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih, odnosno preplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

16. Uzimajući u obzir stajalište izraženo u citiranoj presudi Vrhovnog suda RH i u odnosu na odredbu čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača u odnosu na sve potrošačke kredite bez obzira da li su konvertirani ili nekonvertirani, nije napravljena distinkcija u odnosu na konvertirane potrošače iako su oni već odavno bili aktualni u trenutku donošenja navedene odluke. To znači da korisnici kredita u kojima je izvršena konverzija ne smiju biti u slabijem, nejednakom položaju od potrošača u CHF kreditima koji svoje kredite nisu konvertirali, već se učinci kolektivne presude u slučaju Franaka anuliraju na početo ugovoreni tečaj i kamatnu stopu i protežu se na sve potrošače koji su sklapali ugovore u CHF, a isto je zajamčeno i Direktivom 93/13 EEZ i praksom suda Europske unije, a i nacionalnim zakonodavstvima.

17. Vještačenjem je utvrđeno koliko je tužiteljica preplatila kamate po osnovi promjenjive kamatne stope koju je jednostrano mijenjala banke i koliko je

preplatila anuiteta za tečajnu razliku. Tvrdnje tuženika da su konverzijom anulirane, odnosno ukalkulirane sve ove činjenice ničim nije dokazana, pa niti u tijeku vještačenja banka nije predložila na koji način je to ukalkulirala preplaćene iznose. A sigurno je da bi ove činjenice banka u tijeku vještačenja isticala i podastrla kao činjenice koje bi koristile za izradu vještačkog nalaza. Upravo suprotno tužiteljica je u tijeku postupka dokazala sve odlučne činjenice temeljem kojih i traži tužbenim zahtjevom povrat više preplaćenih iznosa polazeći od utvrđenja vještaka Marinele Vuković čiji nalaz je stručan i objektivan i temelj je za utvrđivanje visine potvrđivanja.

18. Sud je pozvao vještaka da se očituje i da izradi dopunu nalaza i mišljenja, a s obzirom na tvrdnje tuženika u podnesku od 10. studenog 2025. Naime, tuženik prigovara nalazu i mišljenju vještaka iz razloga što vještak nije uzeo u obzir i preplatu priznatu tužitelju prilikom provođenja konverzije. Vještakinja tako odgovara u uvodu dopune nalaza i mišljenja da je sve izračune koji čine temelj dopune nalaza i mišljenja izradila prema pravilima ekonomske i financijske struke, a u okviru zadanog djelokruga vještačenja i dostavljenoj dokumentaciji. Izračun smatra točnim, istinitim, vjerodostojnim i potpunim. Prilikom izrade dopunskog nalaza i mišljenja vještakinja je u tabeli 1 dala prikaz ukupno utvrđenih preplaćenih iznosa po uvećanoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Utvrđeno je da u predmetnom nalazu nije izvršeno uračunavanje preplate priznate u konverziji, a sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima o redoslijedu plaćanja obveza.

U pogledu izračuna zakonske zatezne kamate izradila je tabelu 2 na mjesečne preplaćene iznose od dana plaćanja do dana izračuna konverzije, a u tabeli 3 dan je analitički prikaz potraživanja uz prethodno utvrđenu preplatu po osnovi uvećane kamatne stope i tečajnih razlika te je utvrdila da je nakon obračunavanja preplate priznate u konverziji potraživanje tužiteljice te iznosi 7.639,10 €, a na ime preplaćenih anuiteta uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću od 1. 10. 2015. do isplate i iznosi 2.289,83 € na ime zakonske zatezne kamate nakon izvršenog prijeboja iz konverzije i zakonske zatezne kamate na preplaćene anuitete.

U zaključnom mišljenju dopunskog vještačenja utvrđeni su preplaćeni iznosi tužiteljice temeljem Ugovora o namjenskom kreditu. Tako je izričito navedeno da nakon izvršenog uračunavanja preplate priznate u konverziji uz primjenu čl. 172. Zakona o obveznim odnosima koji definira uračunavanje kamata i troškova, ako dužnik pored glavnice duuguje i kamatu i troškove prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica te je tako utvrđeno kako izvršenom konverzijom tužiteljica nije u cijelosti obeštećena. Preplatom priznatom u konverziji prebija se tek djelomično zakonska zatezna kamata izračunata na preplaćene iznose s osnova valutne klauzule i uvećane kamatne stope, i to zaključno do dana 30. rujna 2015., odnosno do dana kada je izvršena konverzija, a sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Uračunavanjem preplate priznate u konverziji potraživanje na ime preplaćenih anuiteta, uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću od 10. 10. 2015. do isplate, iznosi 7.639,10 €, a potraživanje na ime zakonske zatezne kamate izračunate na preplaćene iznose s osnova valutne klauzule zaključno do 30. rujna 2015. iznosi 2.289,83 €.

Kako je očito da tužiteljica konverzijom nije obeštećena, tužiteljici nije izvršen povrat svih preplaćenih iznosa temeljenih na ništetnim odredbama o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a što je sve utvrđeno u nalazu i mišljenju. Vještakinja smatra da je pitanje potpunog obeštećenja tužiteljice pravno pitanje.

19. Tužiteljica je svojim podneskom od 11. 9. 2026. postavila i alternativni tužbeni zahtjev ukoliko se ne bi usvojio prvotno postavljeni tužbeni zahtjev u istom podnesku, odnosno ukoliko sud ne usvoji primarni tužbeni zahtjev i ne ocijeni da tužiteljica ne bi imala pravo na potpuno obeštećenje i restituciju zbog provedene konverzije, a sud bi utvrdio da bi tužiteljica imala pravo na zakonsku zateznu kamatu na preplaćene anuitete s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule CHF do dana konverzije, tužitelj prema čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev potražujući isplatu iznosa zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose anuiteta i traži naknadu parničnih troškova.

20. S obzirom na dopunu nalaza i mišljenja koji je dala vještakinja Marinela Vuković i s obzirom na njezino obrazloženje izraženo u dopuni nalaza i mišljenja, sud je utvrdio da je osnovano potraživanje tužitelja, a sukladno prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o namjenskom kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužitelj obvezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva prema odluci tuženika i u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredit uz korištenje valutne klauzule.

21. Visina potraživanja tužitelja prema tuženiku utvrđena je na temelju dopunski provedenog vještačenja, a prema argumentima i utvrđenjima koje je dao vještak, kako u osnovnom nalazu i mišljenju, tako i u dopuni nalaza i mišljenja, tako da je utvrđena i visina i osnov tog potraživanja, a to je ukupni iznos od 9.928,93 € radi preplaćenog iznosa s osnova valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

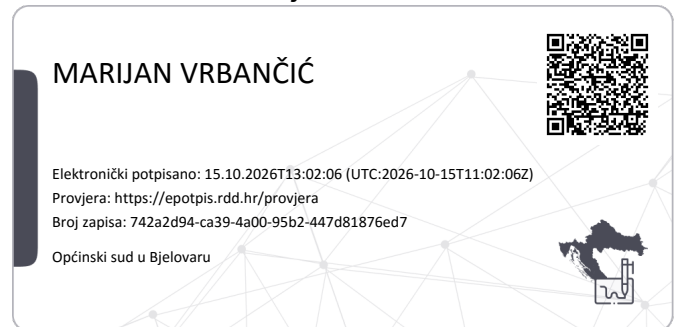
22. Tvrdnje tuženika da se ne radi o potrošačkom kreditu nisu ničim dokazane i suprotne su sa sadržajem Ugovora o namjenskom kreditu u kojem je izričito navedena namjena kredita, a da se radi o potrošačkom kreditu govori i činjenica da je sama banka sklapala ugovor o konverziji, odnosno aneks ugovora, a konverziju je banka sklapala samo sa potrošačima. U Ugovoru o kreditu izričito je navedeno u čl. 6. da je namjena kredita kupnja obiteljske kuće u mjestu Prikraj br. 61.

23. Tužiteljica ima pravo na naknadu parničnih troškova sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a jer je u cijelosti uspjela sa svojim tužbenim zahtjevom. Troškovi tužiteljice sastoje se od troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku, a sukladno važećoj OT o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tako je sud priznao trošak sastava tužbe iznosu od 200,00 €, sastav podneska 14. 10. 2019. 200,00 €, zastupanje na ročištu 16. 10. 2019. 200,00 €, sastav podneska od 3. 2. 2020. 2020, 200,00 €, podnesak od 7. 2. 2020 200,00 €, zastupanje na ročištu 9. 6. 2020, 200,00 €, za podnesak od 23. 6. 2020, 200,00 €, zastupanje na ročištu 5. 11. 2020. 200,00 €, sastav podneska od 5. 11. 2020. 200,00 €, zastupanje na ročištu 18. 1. 2021. 200,00 € i za ročište za objavu presude 26. 2. 2021. 100,00 €, zastupanje na ročištu 22. 1. 2026. 200,00 €, 3. 4. 2026. 200,00 €, a za podnesak od 21. 9. 2026. 200,00 €, zatim zastupanje na ročištu 24. 9. 2026. 200,00 €, pristup ročištu za objavu presude 15. 10. 2026. 100,00 €, predujam za financijsko-knjigovodstveno vještačenje 265,00 €, predujam za dopunsko financijsko vještačenje 200,00 €, pristojba za tužbu 122,00 € i presudu 122,00 €, odnosno sveukupno 3.709,00 €.

24. Iz navedenih razloga presuđeno je kao u izreci.

Križevci, 15. listopada 2026.

Sudac: Marijan Vrbanić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana računajući od dana dostave ove presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Broj zapisa: **9-3088e-b2db0**

Kontrolni broj: **0fe06-cd3e7-6ee5e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.